

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **V. P.**, zast. Mgr. Žanetou Vítů, advokátkou, se sídlem nám. T. G. Masaryka 46/1, Břeclav, proti žalované: **Vězeňská služba ČR**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2022, č. j. 3 A 51/2022-53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Žanetě Vítů, advokátce, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 8.228 Kč. Tato částka bude zástupkyni žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Mgr. D. D. se u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobou ze dne 8. 2. 2022 domáhal ochrany před nezákonným zásahem, který spatřoval v tom, že žalovaná strhává vězňům vykonávajícím trest odnětí svobody ve věznici v Břeclavi doručené finanční prostředky (důchod) v plné výši, v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 6. 4. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1351/16.

[2] Dne 16. 3. 2022 bylo městskému soudu doručeno podání žalobce V. P. a dále V. E. a R. V. (všichni ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Břeclav), kterým se připojili

k výše uvedené zásahové žalobě samostatně podané Mgr. D. D. a sdělili, že v řízení před soudem je bude zastupovat Mgr. D. D. Městský soud usnesením ze dne 1. 4. 2022, č. j. 3 A 17/2022-71, vyloučil věc žalobce k samostatnému projednání a rozhodnutí.

[3] Žalobce se žalobou, postupně doplněnou několika podáními, domáhal, aby městský soud žalované uložil 1) do 3 dnů ode dne rozhodnutí soudu zastavit „*nezákonný zásah odporující nálezů Ústavního soudu ze dne 6. 4. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1351/16, neboť žalovaná zabírá 100 % příjmu (důchodu) žalobce na výplatu exekuce a výplatu nákladů VTOS*“, 2) do 3 dnů ode dne rozhodnutí soudu vrátit „*žalobci všechny finanční prostředky, které od 1. 1. 2022 nezákonně zabrala*“, 3) do 15 dnů ode dne rozhodnutí soudu uhradit „*obecnému zmocněnci 1/3 nákladů na poštovné zásilek adresovaných k žalobě vedené pod sp. zn. 3 A 17/2022*“.

[4] Žalobce tyto požadavky odůvodnil tvrzením, že je důchodce ve 3. stupni invalidity, jeho jediným majetkem je příjem z invalidního důchodu. Z výpisu z účtu vězně za leden 2022 ze dne 14. 2. 2022 se dozvěděl, že mu žalovaná jeho příjem (invalidní důchod) odebrala na exekuci, což považuje za postup rozporný s nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1351/16. Nemůže tudíž nakupovat ve vězeňské kantýně, nemá finanční prostředky na léky, na telefon, hygienu a nemůže splácet dluhy, které se zavázal hradit.

[5] Městský soud žalobu v záhlaví uvedeným usnesením (dále jen „napadené usnesení“) odmítl podle § 46 odst. 2 s. ř. s. Dovodil, že v dané věci nejde o zásah do veřejných subjektivních práv žalobce ve smyslu § 82 s. ř. s. ve spojení s § 2 téhož zákona, ale jedná se o vymáhání v rámci civilní exekuce jeho majetku pro nesplnění platební povinnosti. Žalovaná i Věznice Břeclav tedy jednají výlučně v soukromoprávní věci žalobce. Nejedná se o subordinační (mocenský) vztah, který je typický pro veřejnoprávní vztahy, nýbrž vztah mezi žalobcem jako dlužníkem a oprávněnými, jejichž jménem jednal soudní exekutor (věznice finanční prostředky vyplácela podle pravomocného exekučního příkazu ze dne 30. 5. 2019, č. j. 079 EX 00267/19-0182001/15-42 k uspokojení pohledávky oprávněné K. H. vydaného Exekutorský úřadem v Jihlavě k provedení exekuce příkázáním peněžité pohledávky povinného; na základě něj je žalobci strháván důchod po úhradě pohledávek za výkon trestu odnětí svobody ve výši 1.500 Kč měsíčně), který je vztahem soukromoprávním (civilním). Městský soud v napadeném usnesení vysvětlil, že pokud by Věznice Břeclav, která je účastna exekuce jako dlužník povinného (poddlužník), neprovedla exekuční příkaz, vystavila by se riziku podání poddlužnické žaloby ze strany oprávněné.

[6] S ohledem na tyto skutečnosti městský soud shrnul, že soukromoprávní věci týkající se výkonu rozhodnutí jsou vyloučeny z pravomoci soudů rozhodujících ve správním soudnictví, přičemž právě výkon rozhodnutí představuje soukromoprávní prvek sporu. Odkázal též na usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 12. 2. 2019, č. j. Konf 1/2018-6, a poučil žalobce o možnosti podat ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci vydaného usnesení civilní žalobu k místně příslušnému okresnímu (obvodnímu) soudu.

II.

pokračování

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se proti napadenému usnesení brání včas podanou kasační stížností. Navrhuje napadené usnesení zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení s odkazem na kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s.

[8] Stěžovatel (původně zastoupený obecným zmocněncem Mgr. D. D.) v kasační stížnosti navrhuje společné projednání kasačních stížností směřujících proti totožným usnesením Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2022, sp. zn. 3 A 49/2022 (týkající se R. V.), sp. zn. 3 A 50/2022 (týkající se V. E.) a sp. zn. 3 A 51/2022 (nynější věc). Stěžovatel namítá, že městský soud dospěl svévolně, v rozporu s důkazy, k nesprávnému závěru, že se v dané věci jedná o soukromoprávní spor mezi stěžovatelem a soudním exekutorem, ačkoliv tím, kdo zavedl od 1. 1. 2022 zásah odporující nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1351/16, byla žalovaná, nikoliv soudní exekutor. Stěžovatel upozorňuje, že žalovaná zabírá vězňům, kteří mají exekuce, všechny příjmy, těmto dotčeným vězňům odpírá kontakt s advokáty, úřady, věřiteli, soudy, mezinárodními organizacemi pro ochranu práv vězňů, s rodinou, a tito vězni nemají ani nárok na hygienický balíček a sociální příspěvek ve výši 100 Kč za měsíc.

[9] Stěžovatel v průběhu řízení o kasační stížnosti opakovaně doplňuje svá tvrzení a namítá, že v napadeném usnesení chybí poučení o tom, na základě jakého konkrétního zákonného oprávnění by se měli vězni domáhat zastavení, přerušení či jiných změn u plateb exekučních splátek, když dané exekuce byly schváleny soudy. Nesouhlasí s tvrzením žalované, že nerozlišuje mezi příjmy vězňů (mzdou pracujícího vězně a důchodem), přitom však výživné z pracovní odměny sráží automaticky, zatímco z důchodu je výživné sráženo až na základě žádosti vězně a nadto převzetí důchodu jako jediného příjmu vězni nepodepisují. Stěžovatel má za to, že Česká správa sociálního zabezpečení (dále jen „ČSSZ“) nemůže označit platbu důchodu popisem „pro zdravotní účely“, jelikož k tomu nemá zákonem stanovenou působnost, přičemž např. manželky vězňů takovou možnost mají a mohou na účet vězně zasílat peníze, kdy do zprávy pro příjemce uvedou např. „na léky“. Stěžovatel též upozorňuje na skutečnost, že ČSSZ vězňům v rámci exekucí nezabavuje celé důchody, jak to činí žalovaná.

[10] Stěžovatel také navrhuje v souladu s čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR podat Ústavnímu soudu „*návrh na zrušení obecně závazné právní normy nebo její části pro rozpor s ústavním pořádkem, čili normy, která dala prostor ke zneužití předpisu žalovanou od 1. 1. 2022.*“ Napadené usnesení považuje za rozporné s bodem 35 nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1351/16. Poukazuje i na usnesení Okresního soudu v Jihlavě ze dne 31. 8. 2022, č. j. 19 EXE 821/2019-56, které podle jeho názoru dokládá, že závěr městského soudu o tom, že se lze domoci ochrany práv v občanském soudním řízení je mylný, a také na usnesení Městského soudu v Brně ze dne 20. 7. 2022, č. j. 105 EXE 45/2022-85, z něž podle stěžovatele plyne, že se uvedený soud neztotožňuje se závěry správních soudů o tom, že se v daném případě jedná o věc, kterou by měly řešit soudy v občanském soudním řízení. Nakonec také upozorňuje na závěry soudů v občanském soudním řízení a exekutorů (odmítajících stejně jako správní soudy zastavit exekuce), že vězni si mají zařídit chráněný účet, které považuje za účelové. Je tomu tak proto, že vězeň nebude propuštěn do banky, aby si mohl takový chráněný účet zřídit.

[11] V posledním doplnění kasační stížnosti učiněném prostřednictvím ustanovené zástupkyně stěžovatel opětovně poukazuje na náleze Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1351/16. Zdůrazňuje, že je třeba se zabývat tím, zda má v zákoně oporu postup žalované, která z účtu stěžovatele strhává peněžní prostředky nad hranici jedné poloviny stanovené v § 25 odst. 4 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o výkonu trestu odnětí svobody“), a neumožňuje tak stěžovateli tyto prostředky použít na případnou úhradu zdravotních služeb nehrazených z veřejného zdravotního pojištění a na nákup potravin a věcí osobní potřeby. Ústavní soud totiž ve zmíněném nálezu dovodil, že ve vztahu ke zdrojům příjmu je třeba uplatnit ochranu v podobě tzv. nezabavitelné částky a skutečnost, že se stěžovatel nachází ve výkonu trestu odnětí svobody, nepředstavuje důvod, pro nějž by bylo možné odhlédnout od právní úpravy týkající se ochrany této nezabavitelné částky. Stěžovatel uvádí, že osoby ve výkonu trestu odnětí svobody se tímto nestávají subjekty jiné kategorie než fyzické osoby, které se v trestu odnětí svobody nenacházejí, a tedy je třeba, aby k oběma skupinám osob bylo přistupováno z hlediska provádění exekuce stejně. Městský soud se proto měl žalobou zabývat a věcně o ní rozhodnout.

III.

[12] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že na základě vnitřního předpisu upravila postup při provádění srážek z doručených peněz odsouzené osobě na základě exekučního příkazu tak, že od 1. 1. 2022 realizuje exekuční příkazy i ve vztahu k dlužným částkám odsouzeného, které nespádají pod § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody z peněžních prostředků zaslaných na jeho účet. Nesouhlasí s názorem, že polovinu došlých peněžních prostředků, a to i důchodů zasílaných ČSSZ, může odsouzený volně použít na nákupy a zdravotní služby nehrazené z veřejného zdravotního pojištění a druhou polovinu pouze na úhradu taxativně stanovených druhů pohledávek. Postup žalované ve věci nakládání s penězi odsouzených osob byl přezkoumán Analytickým a legislativním odborem Nejvyššího státního zastupitelství, které v rámci svého stanoviska č. j. 1 SL 703/2022 konstatovalo, že v tomto postupu žalované neshledává rozpor s nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1351/16, ani s ustanoveními zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Žalované nepřísluší zkoumat, z jakého zdroje pocházejí peněžní prostředky zaslané odsouzenému na účet vedený věznicí. Všichni odsouzení byli o této změně v předstihu informováni. Stěžovateli jsou v důsledku exekučního příkazu od 1. 1. 2022 strhávány došlé finanční prostředky (důchod) po úhradě pohledávek za výkon trestu odnětí svobody (1.500 Kč), přičemž stěžovateli žádné finanční prostředky k dispozici nezůstávají. Odsouzenému ve výkonu trestu odnětí svobody jsou jeho základní životní potřeby zajišťovány ve věznici, aniž by potřeboval nějaké finanční prostředky. V posuzovaném případě vystupuje žalovaná jako dlužník povinného (poddlužník), a pokud by se neřídila pravomocným exekučním příkazem, vystavila by se riziku podání poddlužnické žaloby ze strany oprávněného.

IV.

pokračování

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížností je napadeno usnesení o odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 2 s. ř. s. Podle ustálené judikatury lze kasační stížnost proti takovému usnesení podat pouze z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 7 Azs 13/2004-54, a ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005-65). Tento důvod je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Nejvyšší správní soud se pak může zabývat pouze tím, zda usnesení o odmítnutí žaloby je zákonné či nikoli.

[16] Současně Nejvyšší správní soud dodává, že skutkově i právně obdobnou věcí jiného stěžovatele (V. E., viz výše odst. [2]), se již Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 6. 12. 2022, č. j. 4 As 154/2022-115. Jelikož se tyto věci neliší nejen svojí skutkovou a právní podstatou, ale ani uplatněnými kasačními námitkami, vychází ze závěrů přijatých ve zmíněném rozsudku č. j. 4 As 154/2022-115 i v nynějším případě. Neshledává totiž žádný důvod se od tam vyslovených úvah odchýlit.

[17] Podle § 2 s. ř. s., *ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.*

[18] Podstatou sporu je, zda je správný postup žalované, která stěžovateli strhává doručené finanční prostředky (důchod) na jeho účet ve věznici v plné výši na úhradu vykonatelného exekučního příkazu ve prospěch oprávněné osoby.

[19] K uvedené otázce se již vyjádřil zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, v usnesení ze dne 12. 2. 2019, č. j. Konf 1/2018-6, č. 3908/2019 Sb. NSS. V něm vyslovil, že „jakkoli je žalovaná ozbrojeným bezpečnostním sborem a může vystupovat i v pozici správního úřadu (viz § 1 odst. 2 a 3 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky), není pochyb o tom, že při plnění povinností uložených ji (jako dlužníkovi povinného) exekučním příkazem, v žádném z těchto postavení nevystupuje. Zadržování peněžních prostředků z vypláceného starobního důchodu žalobce (respektive jeho nezabavitelné části) a jejich následné poukazování k rukám exekutora není výkonem vrchnostenského oprávnění, ale pouhým plněním zákonné povinnosti, která pro ní vyplývá z exekučního příkazu. Přestože tímto postupem žalované dochází k zásahu do práv žalobce, nemůže jít o zásah do jeho veřejných subjektivních práv (viz § 2 s. ř. s.), nýbrž do práv soukromých, neboť se ze strany žalované nejedná o užití jakéhokoli vrchnostenského oprávnění. Zcela tedy absentují esenciální podmínky pro to, aby ochrana práv žalobce byla poskytována cestou správního soudnictví.“

[20] Jedná-li se tedy o stížnostní argumentaci ohledně této soukromoprávní či veřejnoprávní povahy sporu v dané věci, Nejvyšší správní soud plně odkazuje na uvedený závěr obsažený ve shora citovaném usnesení č. j. Konf 1/2018-6. Neshledává totiž žádný důvod se od něj v posuzovaném případě odchýlit. V tomto usnesení zvláštní senát závěrem dovodil, že „z uvedených důvodů proto zvláštní senát dospěl k závěru, že o předmětné žalobě nemá rozhodovat soud ve správním soudnictví. Domáhá-li se žalobce ochrany svých práv vyplývajících z poměrů práva soukromého, jsou k této ochraně nepochybně povolány soudy v občanském soudním řízení, v souladu s ustanovením § 7 odst. 1 o. s. ř. Zvláštní senát proto výrokem I. tohoto usnesení vyslovil, že příslušný k vydání rozhodnutí o předmětné žalobě je soud v občanském soudním řízení.“ Ostatně, jak shora uvedeno, také městský soud na zmíněné usnesení č. j. Konf 1/2018-6 v napadeném usnesení odkazuje a upozorňuje na možnost dovolávat se ochrany práv cestou civilní žaloby u místně příslušného okresního (obvodního) soudu.

[21] Na výše uvedeném závěru ohledně povahy posuzované věci nic nemění ani poukaz stěžovatele na bod 35 nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1351/16. Na tomto místě Ústavní soud shrnul, že „právní úprava poskytuje osobě ve výkonu trestu odnětí svobody hned několik procesních prostředků ochrany práv. Vedle stížnosti dle ustanovení § 26 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody je to právo obrátit se na příslušné krajské státní zastupitelství, které podle § 78 téhož zákona vykonává dozor nad dodržováním právních předpisů při výkonu trestu. V neposlední řadě se osobě ve výkonu trestu nabízí možnost domáhat se ochrany proti tvrzenému nezákonnému zásahu správního orgánu, který není rozhodnutím, žalobou dle § 82 s. ř. s. (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 4. října 2011 sp. zn. III. ÚS 1780/11, ze dne 12. března 2012 sp. zn. IV. ÚS 3834/11, ze dne 15. února 2012 sp. zn. III. ÚS 3848/11, ze dne 13. října 2015 sp. zn. I. ÚS 2480/15 anebo ze dne 24. února 2016 sp. zn. IV. ÚS 2742/15).“

[22] Uvedené závěry Ústavní soud vyslovil toliko obecně v rámci své argumentace týkající se možnosti ochrany osob ve výkonu trestu odnětí svobody. Žádná z věcí zmíněných Ústavním soudem se přitom netýkala exekuce vůči osobě ve výkonu trestu odnětí svobody. Jednalo se o jiné právní věci. Ve věci sp. zn. III. ÚS 1780/11 se jednalo o zákaz navštěvovat vězeňskou kapli uložený stěžovateli, ve věci sp. zn. IV. ÚS 3834/11 se jednalo o přerazení navrhovatelky do třetí dostupné skupiny vnitřní diferenciaci, ve věci sp. zn. III. ÚS 3848/11 se jednalo o umístění navrhovatelky na uzavřené oddělení, ve věci sp. zn. I. ÚS 2480/15 navrhoval namítat, že mu vězeňská služba nezajistila řádný program zacházení a není schopna přijmout opatření, která by zabránila šikaně, kterou trpí a konečně ve věci sp. zn. IV. ÚS 2742/15 navrhovatel brojil proti nedostatečně zabezpečované lékařské péči ze strany věznice.

[23] K nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1351/16 se nadto Nejvyšší správní soud již vyjádřil také v rozsudku ze dne 28. 11. 2022, č. j. 10 As 245/2022-55, v němž se zabýval obdobnou věcí a shledal, že tento nálezný nic nemění na závěrech uvedených v usnesení č. j. Konf 1/2018-6, jelikož „Ústavní soud v cit. nálezu pracoval se situací, ve které věznice blokovala větší množství peněz, než mohla, kvůli pohledávkám spojeným s trestním řízením, tedy pohledávkám spadajícím pod § 25 odst. 4 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí

pokračování

svobody (srov. bod 71 cit. nálezu). Podle uvedeného ustanovení lze na úhradu tam vyjmenovaných pohledávek použít maximálně polovinu příchozích finančních prostředků a splnění této povinnosti lze vymáhat zásahovou žalobou ve správním soudnictví (srov. rozsudky NSS ze dne 20. 12. 2017, čj. 6 As 317/2017-38, bod 23, a ze dne 9. 4. 2020, čj. 7 As 396/2019-23, bod 11).“

[24] Stěžovatelem výše zmíněný bod 35 nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1351/16 tak představuje toliko obecný výčet prostředků, které k ochraně svých práv mají k dispozici osoby ve výkonu trestu odnětí svobody, a není na místě z něj dovozovat nesprávnost posouzení věci městským soudem, který vystihl podstatu věci a v odůvodnění napadeného usnesení přílehavě poukázal na shora citované usnesení č. j. Konf 1/2018-6. Nejvyšší správní soud proto s ohledem na něj opětovně zdůrazňuje, že soudní ochrana práv stěžovatele je zajištěna prostřednictvím soudů v občanském soudním řízení.

[25] Stěžovatel se také mylí, dovozuje-li, že usnesení Okresního soudu v Jihlavě ze dne 31. 8. 2022, č. j. 19 EXE 821/2019-56, dokládá pochybení v úvaze městského soudu o tom, že ochrana má být stěžovateli poskytnuta právě v občanském soudním řízení. Je tomu totiž právě naopak, neboť v tomto usnesení se uvedený okresní soud věcně zabýval zákonností nařízeného způsobu provedení exekuce na majetek osoby ve výkonu trestu odnětí svobody. Stejně tomu bylo i v dalším stěžovatelem odkazovaném usnesení Městského soudu v Brně ze dne 20. 7. 2022, č. j. 105 EXE 45/2022-85.

[26] Stěžovatelem v kasační stížnosti taktéž namítaná nemožnost pro vězně založit si chráněný účet nic nemění na tom, že žalovaná, která vyplácí příkázané pohledávky, jakmile se stanou splatnými, na účet soudního exekutora podle vydaného exekučního příkazu, nevystupuje jako správní orgán zasahující do veřejných subjektivních práv stěžovatele ve smyslu § 82 s. ř. s. Z uvedeného důvodu platí shora uvedené, totiž že k ochraně práv vězňů v případech, jako je i ten posuzovaný, jsou povolány soudy v občanském soudním řízení. Tento závěr nevyvrací ani argumentace stěžovatele, v níž se dovolává § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, ochrany nezabavitelné částky a namítá, že je třeba se zabývat tím, zda postup žalované měl oporu v zákoně.

[27] K návrhu společného projednání kasačních stížností proti usnesením Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2022, sp. zn. 3 A 49/2022, sp. zn. 3 A 50/2022 a sp. zn. 3 A 51/2022 a společného projednání s kasačními stížnostmi proti usnesením Městského soudu v Praze ze dne 14. 4. 2022 (týkajícím se zamítnutí návrhu na předběžné opatření), Nejvyšší správní soud dodává, že posouzení důvodnosti spojení věcí závisí na úvaze předsedy senátu, přičemž v soudním řízení správním nejsou stanoveny žádné případy, v nichž by bylo spojení určitých typově vymezených věcí obligatorní. Při rozhodování o případném spojení věcí ke společnému projednání se tedy posuzuje především vhodnost vedení takového společného řízení. Ačkoliv žádná bližší kritéria pro hodnocení vhodnosti zákon nevymezuje, nesmí být posouzení projevem libovůle a musí se opírat o logické a racionální důvody (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 Afs 113/2009-69, č. 2065/2010 Sb.). Nejvyšší správní soud však již v rozsudku č. j. 4 As 154/2022-115 dovodil, že nepovažuje spojení věcí ke společnému

projednání za vhodné, jelikož situace každého z žalobců může být odlišná, a proto je potřeba posoudit individuálně konkrétní okolnosti každého případu ve vztahu ke každému žalobci zvlášť. Uvedené kasační soud respektuje i ve věci právě posuzované, a proto ke spojení věcí ke společnému projednání nepřistoupil ani nyní.

[28] Stěžovatel v kasační stížnosti navrhuje Nejvyššímu správnímu soudu, aby postupoval podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky a předložil Ústavnímu soudu návrh na zrušení některého z aplikovaných ustanovení zákona. Tento návrh však nepovažuje kasační soud v dané věci za opodstatněný proto, že právní úpravu, která svěřuje pravomoc posouzení zákonnosti postupu soudního exekutora při provádění exekuce civilním (exekučním) soudům, považuje za ústavně konformní.

[29] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud nepovažuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. za naplněný, jelikož městský soud posoudil spornou otázku správně.

V.

[30] Nejvyšší správní soud tudíž uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[31] O nákladech řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšné žalované nevznikly v řízení náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud tudíž rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

[32] Stěžovateli byla v řízení o kasační stížnosti usnesením ze dne 5. 10. 2022, č. j. 4 As 155/2022-94, zástupkyní ustanovena Mgr. Žaneta Vítů, advokátka. V souladu s § 35 odst. 10 s. ř. s. její náklady nese stát. Tyto náklady sestávají z náhrady za dva úkony právní služby po 3.100 Kč za převzetí a přípravu zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 8. 11. 2022 podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Dále ustanovené zástupkyni stěžovatele náleží náhrada hotových výdajů související s uvedenými úkony právní služby ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem tedy zástupkyni stěžovatele náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 6.800 Kč. Zástupkyně stěžovatele doložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty, a proto se uvedená odměna a náhrada hotových výdajů zvyšuje o tuto daň ve výši 21 % z částky 6.800 Kč, tedy o 1.428 Kč. Zástupkyni stěžovatele tudíž náleží náhrada nákladů řízení za zastupování stěžovatele ve výši 8.228 Kč a tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. prosince 2022

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu